

Datum van inontvangstneming : 31/03/2026

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-843/25 - 1

Zaak C-843/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

2 december 2025

Verwijzende rechter:

Juzgado de Primera Instancia n.º 8 de A Coruña (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 november 2025

Verzoekende partij:

Trive Credit Spain S. L.

Verwerende partij:

CL

[OMISSIS]

FEITELIJK KADER

EEN.– Voorwerp van het geding

Het geding betreft een vordering tot nakoming van een leningsovereenkomst van 10 januari 2022, die is ingesteld via een (vereenvoudigde) declaratoire procedure, tussen GLOBAL KAPITAL GROUP SPAIN S. L., [thans Trive Credit Spain, S. L.] verzoekster, en CL, verweerster.

TWEE.– Feiten van het geding

Op 11 juli 2023 heeft de entiteit GLOBAL KAPITAL GROUP SPAIN S. L. [thans Trive Credit Spain, S. L.] een verzoek tot toepassing van de vereenvoudigde procedure ingediend in het kader van een vordering tot nakoming van een leningsovereenkomst van 10 januari 2022.

Het betrof een lening van 200 EUR met een looptijd van 124 dagen, die moest worden terugbetaald in vier maandelijks termijnen van 99,02 EUR, zodat het totale terug te betalen bedrag 396,09 EUR was, bestaande uit de hoofdsom en de compensatoire rente. Daarnaast is ook een verdragingsrente in rekening gebracht ten bedrage van 4,89 EUR. Het totale gevorderde bedrag beliep dus **400,89 EUR**.

Verweerster (consument) heeft aangevoerd dat de overeenkomst nietig was wegens woekerrente en, subsidiair, **op grond van haar hoedanigheid van consument, dat het rentebeding nietig was omdat het oneerlijk was.**

Bij vonnis is het verzoek verworpen op grond dat de overeenkomst op basis van de hoofdvordering nietig was, en is verzoekster verwezen in de kosten van het verzoek.

Verweerster (consument) heeft op 15 april 2025 verzocht om begroting van de kosten, met inbegrip van de verschotten van de procureur die haar heeft vertegenwoordigd en het honorarium van de advocaat die haar heeft bijgestaan.

Na de begroting van de kosten door de griffier, waarbij ook deze verschotten en honoraria waren vastgesteld, heeft de in de kosten verwezen entiteit de vaststelling van de kosten op basis van artikel 23, lid 2, punt 1°, artikel 31, lid 2, punt 1°, en artikel 32, lid 5, van Ley 1/2000, de 7 de enero, de Enjuiciamiento Civil (wet 1/2000 van 7 januari 2000 houdende het wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „LEC”) betwist, omdat deze kosten, gelet op het bedrag van de procedure, dat niet hoger was dan 2 000 EUR, volgens haar niet konden worden opgenomen in de vergoeding van de kosten ten gunste van de in het gelijk gestelde consument.

Naar aanleiding van de betwisting is op 21 juli 2025 een beschikking gegeven waarin deze werd toegewezen en de kosten voor de verschotten van de procureur en de honoraria van de advocaat, op wie de consument een beroep had gedaan om haar belangen te verdedigen, uit te sluiten van de verwijzing in de kosten.

Tegen deze beschikking is beroep tot herziening ingesteld, dat aanhangig is bij de verwijzende rechter.

In het kader van de beslissing op dat beroep rijzen ernstige twijfels over de vraag of artikel 32, lid 5, LEC, op grond waarvan de vergoeding van de verschotten van de procureur en honoraria van advocaten is uitgesloten wanneer het bedrag niet hoger is dan 2 000 EUR, mogelijk in strijd is met het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming zoals neergelegd in artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 [OMISSIS].

DRIE.– Standpunt van partijen met betrekking tot het geschil

De partij die om begroting van de proceskosten heeft verzocht, heeft argumenten aangevoerd voor een prejudiciële verwijzing en heeft gesteld dat de betrokken nationale bepaling in strijd is met richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april

1993, voor zover het desbetreffende artikel de vergoeding uitsluit van de kosten voor de beroepsbeoefenaren die de consument vertegenwoordigen en verdedigen in vorderingen die tegen die consument worden ingesteld met het oog op de uitvoering van een leningsovereenkomst.

RECHTSGRONDEN

EEN.– Unierecht en Spaans recht

- 1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29; hierna: „richtlijn”).
- 2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een geding – tussen TRIVE CREDIT SPAIN S. L. en CL – betreffende een vordering tot nakoming van een leningsovereenkomst van 10 januari 2022 die is ingesteld via een verzoek tot toepassing van de vereenvoudigde procedure.

Toepasselijke bepalingen.

Unierecht.

Richtlijn 93/13

- 3 Artikel 6, lid 1, van deze richtlijn luidt als volgt:

„De lidstaten bepalen dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument onder de in het nationale recht geldende voorwaarden de consument niet binden en dat de overeenkomst voor de partijen bindend blijft indien de overeenkomst zonder de oneerlijke bedingen kan voortbestaan. [...]”
- 4 Artikel 7, lid 1, van die richtlijn bepaalt:

„De lidstaten zien erop toe dat er in het belang van de consumenten alsmede van de concurrerende verkopers, **doeltreffende en geschikte middelen** bestaan om een eind te maken aan het gebruik van oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen consumenten en verkopers.”

Spaans recht

- 5 In het Spaanse recht wordt de bescherming van consumenten tegen oneerlijke bedingen gewaarborgd bij Real Decreto Legislativo 1/2007, de 16 de noviembre, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias (koninklijk wetgevend besluit 1/2007 van 16 november 2007 tot goedkeuring van de geconsolideerde tekst van de algemene wet ter bescherming van consumenten en gebruikers en andere aanvullende wetten) (BOE nr. 287 van 30 november 2007, blz. 49181).
- 6 Artikel 82 van Real Decreto Legislativo 1/2007 bepaalt:

„1. Alle bedingen waarover niet afzonderlijk is onderhandeld en alle niet uitdrukkelijk overeengekomen praktijken worden als oneerlijk beschouwd indien zij, in strijd met de goede trouw, het evenwicht tussen de uit de overeenkomst voortvloeiende rechten en verplichtingen van de partijen aanzienlijk verstoren ten nadele van de consument en de gebruiker.”

7 In artikel 32.5 LEC is bepaald:

„Wanneer het optreden van een advocaat of procureur niet verplicht is, worden de aan hen betaalde verschotten en honoraria niet opgenomen in de berekening van de kosten waarin de tegenpartij van wie op hun diensten een beroep heeft gedaan eventueel zou worden verwezen, behalve wanneer de rechter van oordeel is dat de handelwijze van de in de kosten verwezen partij roekeloos was of wanneer de partij die wordt bijgestaan en verdedigd niet woonachtig is in de plaats waar de procedure wordt gevoerd. In dit laatste geval gelden de beperkingen van artikel 394, lid 3, van de onderhavige wet.”

8 In artikel 23, leden 1 en 2, LEC is vastgesteld:

„1. Partijen verschijnen in het geding bij een procureur die over een universitaire graad in de rechten (‘licenciado’ of ‘graduado’) of een vergelijkbare universitaire graad beschikt en wettelijk bevoegd is om op te treden voor het gerecht waar het geding aanhangig is.

2. Onverminderd het bepaalde in het vorige lid, kunnen de partijen zichzelf vertegenwoordigen:

1.° In vereenvoudigde procedures, waarvan de toepasselijkheid is vastgesteld op grond van het bedrag, dat niet hoger is dan 2 000 EUR [...].”

9. Artikel 31, leden 1 en 2, LEC luidt als volgt:

„1. De partijen worden geleid door advocaten die bevoegd zijn om op te treden voor het gerecht waar het geding aanhangig is [...].

2. Uitgezonderd zijn alleen:

1.° vereenvoudigde procedures, waarvan de toepasselijkheid is vastgesteld op grond van het bedrag, dat niet hoger is dan 2 000 EUR [...].”

TWEE.– Rechtvaardiging van het belang van een prejudiciële verwijzing

De partij die in de verwijzing in de kosten in het gelijk is gesteld (consument), heeft een verzoek tot begroting van de proceskosten ingediend waarin de advocatenhonoraria, ten belope van 141 EUR plus btw, en de verschotten van de procureur, ten belope van 57,28 EUR plus btw, zijn opgenomen.

Nadat de kosten waren begroot, waarbij deze posten en bedragen waren aanvaard, werd de begroting betwist. Op die betwisting is gereageerd bij beschikking van

21 juli 2025, waarbij de betwisting is toegewezen en de gevorderde bedragen zijn verworpen. Tegen deze beschikking is beroep tot herziening ingesteld.

De executoriale titel (het vonnis) bevat weliswaar een verwijzing in de kosten, maar deze kosten omvatten niet alleen de verschotten van de procureur en de honoraria van de advocaat, maar ook andere kosten, zoals duidelijk is vastgesteld in artikel 241, lid 1, LEC. Wanneer de tussenkomst van een procureur en een advocaat niet verplicht is (zoals in casu het geval is, overeenkomstig artikel 23, lid 2, punt 1°, en artikel 31, lid 2, punt 1°, LEC), zijn hun honoraria en verschotten uitgesloten van de kostenbegroting, met uitzonderingen die hier niet aan de orde zijn (er is geen roekeloosheid vastgesteld, noch ligt de woonplaats buiten deze gemeente), onverminderd het feit dat andere kosten hadden kunnen ontstaan voor de overige posten die onder het wettelijke begrip kosten vallen, zoals bepaald in voormeld artikel 241, lid 1.

Wanneer de consument een **vordering** tot nietigverklaring wegens oneerlijkheid van een algemene voorwaarde instelt, wordt de toepasselijke procedure vastgesteld op grond van het **voorwerp** (zoals vermeld in het oorspronkelijke artikel 249, lid 1, punt 5°, LEC, met betrekking tot de gewone procedure, en in het huidige artikel 250, lid 1, punt 14°, LEC met betrekking tot de vereenvoudigde procedure). In deze omstandigheden is de uitsluiting in het betrokken artikel 32, lid 5, LEC, gelezen in samenhang met het eerder genoemde artikel 23, lid 2, punt 1°, en artikel 31, lid 2, punt 1°, niet van toepassing.

In de onderhavige zaak, maar ook in vele andere zaken, is geen vordering tot nietigverklaring wegens oneerlijkheid van een algemene voorwaarde ingesteld, maar is de vordering door de kredietgever (in dit geval de cessionaris van deze kredietgever) ingesteld tegen een consument, met het oog op de nakoming van een leningsovereenkomst, zodat de toepasselijke procedure wordt vastgesteld op grond van het **bedrag** (zoals bepaald in artikel 250, lid 2, LEC). Daardoor is de uitsluiting van artikel 32, lid 5, LEC wel van toepassing.

In dit stadium zij opgemerkt dat wanneer de nietigverklaring wegens oneerlijkheid van een beding wordt gevorderd via een **vordering** van de consument, de verschotten en honoraria van de procureur en de advocaat niet zijn uitgesloten, aangezien hun bijstand verplicht is, omdat het een procedure op grond van het voorwerp betreft; wanneer de consument daarentegen bij wege van **exceptie** de nietigheid wegens oneerlijkheid aanvoert, zoals in casu het geval is, worden de kosten van de beroepsbeoefenaren op wie hij een beroep heeft gedaan voor zijn verdediging niet in vergoed.

De twijfel vloeit voort uit het feit dat wanneer consumenten die in het kader van een vordering een exceptie van nietigheid opwerpen, de mogelijkheid wordt ontnomen om de kosten van hun verdediging vergoed te krijgen, mogelijk **het doeltreffendheidsbeginsel van artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13** wordt geschonden, aangezien de consument in deze situatie duidelijk kan worden ontmoedigd om zijn rechten uit te oefenen, omdat het voor hem financieel

ongunstig is om de kosten voor dergelijke beroepsbeoefenaren te dragen wanneer de tot hem gerichte financiële vordering deze grens van 2 000 EUR niet overschrijdt.

De consument zou in dergelijke gevallen weliswaar zichzelf kunnen verdedigen om deze kosten te vermijden, maar dat zou kunnen betekenen dat hij zijn mogelijkheden tot verdediging beperkt, terwijl bovendien bekend is dat zowel de materiële regels (op het gebied van oneerlijkheid) als de procedurele regels complex zijn.

Tot slot sluiten wij ons aan bij het **arrest van het Hof van 7 april 2020**, waarin is bepaald (nadruk toegevoegd):

„2) Artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13, gelezen in het licht van het doeltreffendheidsbeginsel, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling volgens welke de waarde van de vordering, die als grondslag dient voor de berekening van de kosten die de in het kader van een beroep betreffende een oneerlijk contractueel beding in het gelijk gestelde consument kan verhalen, moet worden bepaald in het verzoekschrift of, bij gebreke daarvan, bij die regeling wordt vastgesteld, zonder dat dat gegeven daarna kan worden gewijzigd, mits de in laatste instantie met de begroting van de kosten belaste rechter vrij blijft om de reële waarde van de vordering voor de consument te bepalen en **er daarbij voor zorgt dat deze consument aanspraak kan maken op de vergoeding van een redelijk bedrag dat evenredig is aan de kosten die hij objectief gezien moest maken om een dergelijke procedure in te stellen.**”

In het onderhavige geval krijgt de consument, wanneer hij bij wege van exceptie de nietigheid wegens oneerlijkheid aanvoert in een procedure waarvan het bedrag niet hoger is dan het bedrag dat vereist is voor verplichte professionele vertegenwoordiging en bijstand, helemaal geen vergoeding van de kosten die hij heeft moeten maken om de rechten van de verdediging uit te oefenen door de nietigheid wegens oneerlijkheid van algemene voorwaarden in te roepen. Deze omstandigheid kan hem er zeker van afschrikken om zijn verdediging te voeren, aangezien het in de meeste gevallen duurder zal zijn om de verschotten en honoraria van beroepsbeoefenaren te betalen dan om het gevorderde bedrag te betalen.

DICTUM

De Juzgado de Primera Instancia n.º 8 de A Coruña (rechtbank in eerste aanleg nr. 8 A Coruña, Spanje) **BESLIST** de behandeling van de zaak te schorsen in afwachting van de beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de volgende prejudiciële vraag:

Verzet het doeltreffendheidsbeginsel van artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke

bedingen in consumentenovereenkomsten zich tegen een nationale bepaling (artikel 32, lid 5, LEC) die uitsluit dat procureurs- en advocaatkosten worden vergoed aan consumenten die bij wege van exceptie de nietigheid wegens oneerlijkheid van een beding aanvoeren en die in de rechterlijke beslissing een vergoeding van de kosten toegewezen krijgen?

[OMISSIS]